



Arrest

nr. 136 580 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 juli 2011, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 14 oktober 2011 nam de burgemeester van de gemeente Kuurne de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 74 647 van 7 februari 2012 vernietigde de Raad de beslissing van de burgemeester van de gemeente Kuurne tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 augustus 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 31 augustus 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2011 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [M.T.]

Nationaliteit: Nigeriaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs hiervan enkel een verklaring op eer voor van hemzelf. Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt daarvoor een huurcontract van een studentenstudio in Leuven voor. Er wordt echter geen bewijs aangeleverd waaruit blijkt dat deze huur betaald wordt door de referentiepersoon. Betrokkene legt verder ook een verklaring op eer voor van hemzelf dat zowel zijn zus als zijn vader hem financieel steunen. Opnieuw kan deze verklaring niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Betrokkene voldoet tot slot niet aan de voorwaarde van artikel 40ter dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie’.

Om dit aan te tonen legt betrokkene een attest voor van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij recht heeft op een rustpensioen en een inkomensgarantie ouderen van respectievelijk 9.56€ en 541.20€. In totaal heeft de referentiepersoon dus een maandelijks inkomen van 550.76€. Aangezien de armoede - risicogrens voor een alleenstaande persoon vastligt op 973€, is het risico om ten laste te vallen van de Belgische openbare overheden voor de referentiepersoon alleen al zeer groot. Gezien het feit dat ook aan betrokkene van dit inkomen een minimum aan waardigheid moet kunnen gegarandeerd worden en gezien het feit dat de armoede - risicogrens voor een gezin bestaande uit twee volwassen mensen ligt op 1459.5€, kan op basis van het inkomen van de referentiepersoon niet met zekerheid vastgesteld worden dat betrokkene niet ten laste zal vallen van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve aan te geven dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een A-kaart waarvan de geldigheidsduur pas verstrijkt op 31 oktober 2015. Het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2012 werd derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan een belang te hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2012.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, § 1 en § 2, 4°, 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het verbod op machtsoverschrijding.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Enig onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de verblijfsaanvraag niet werd geweigerd binnen de wettelijk termijn van 5 maanden en op grond van artikel 43 Vreemdelingenwet geen (reeds) toegekend verblijfsrecht, kan worden ingetrokken.

De bestreden beslissing stelt:

“In uitvoering van artikel 52 §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2011 werd ingediend (...) om de volgende reden geweigerd”.

Artikel 52 Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (kortweg Vreemdelingenbesluit):

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken".

[...]

Kortom, verwerende partij beschikt over een niet-verlengbare termijn van 5 maanden om een beslissing te nemen op een verblijfsaanvraag (bijlage 19ter), bij gebreke waarvan de vreemdeling na het verstrijken van de termijn van rechtswege verblijfsgerechtigd wordt (afgifte bijlage 9).

Welnu, op 13 juli 2011 werd een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie en werd een bijlage 19ter afgeleverd zoals bedoeld in artikel 52 § 1 Vreemdelingenbesluit.

In toepassing van artikel 52 §4 Vreemdelingenbesluit diende een eventuele weigeringsbeslissing tussen te komen tegen uiterlijk 12.01.2012.

Op 14 oktober 2011 werd de eerste beslissing genomen, zijnde binnen de termijn van vijf maanden. De beslissing van 14 oktober 2011 werd bestreden bij beroep bij Uw Raad en vernietigd bij arrest nr. 74 647 van 7 februari 2012.

Door de intrekking verdwijnt de beslissing retroactief uit het rechtsverkeer en kan het bestuur een nieuwe, ditmaal wettige beslissing nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motiveringsplicht bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, nr. 428).

Aangenomen dat door de vernietiging een nieuwe termijn van 5 maanden start, dan nog dient uiterlijk op 6 juli 2012 een beslissing worden genomen.

In werkelijkheid werd de beslissing gedateerd op 1 augustus 2012 en aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 augustus 2012.

Hieruit volgt dat op 6 juli 2012, zijnde datum waarop de termijn van 5 maanden zoals bedoeld in artikel 52 §4 Vreemdelingenbesluit verstreek, er nog geen (wettige) beslissing voorlag. Noch de vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch het vreemdelingenbesluit voorziet enige bepaling op grond waarvan de termijn van 5 maanden kan worden verlengd.

Artikel 52 §4, tweede lid vreemdelingenbesluit is zeer duidelijk:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af".

Kortom, op 6 juli 2012 werd verzoeker bij gebreke aan tijdige weigeringsbeslissing, van rechtswege geacht verblijfsgerechtigd te zijn, en diende hem een verblijfskaart te worden afgeleverd.

Verwerende partij was enkel nog gerechtigd om de verblijfskaart van verzoeker in te trekken (zie artikel 42bis, 42ter, 42quater of 42septies Vreemdelingenwet). De voorwaarden voor een intrekking zijn echter niet aan de orde. Dit wordt in de bestreden beslissing ook niet beweerd/aangevoerd.

Daarnaast voorziet de wetgeving nog een mogelijkheid om personen met verblijfsrecht “terug te wijzen” of “uit te zetten” voor zover de vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad (zie artikel 23 Vreemdelingenwet). Ook deze mogelijkheid werd door verwerende partij niet benut.

Artikel 43 Vreemdelingenwet laat echter niet toe om het verblijfsrecht dat reeds verworven is (i.c. van rechtswege), in te trekken.”

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan het feit dat artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd gewijzigd door artikel 15, 4° van het koninklijk besluit van 21 september 2011 tot wijziging van de koninklijke besluiten van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze wijzigingen zijn op 10 oktober 2011 in werking getreden.

Artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt sinds 10 oktober 2011 als volgt:

“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verwijst naar “de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”.

Artikel 42, § 1 van koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Het is niet betwist dat de Raad bij arrest nr. 74 647 van 7 februari 2012 de eerste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten vernietigde. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State, zodat voormeld vernietigingsarrest definitief is. Een vernietigde beslissing wordt geacht nooit te zijn getroffen.

Het bestuur dient na een vernietigingsarrest de zaak te hernemen na het indienen van de verblijfsaanvraag maar voor het onderzoek ervan.

Verweerder beschikte, gelet op het voorgaande, dus over een termijn van zes maanden vanaf de kennisgeving op 10 februari 2012 van het vernietigingsarrest van de Raad om een nieuwe beslissing te nemen over verzoekers aanvraag. Verweerder heeft de bestreden beslissingen op 1 augustus 2012 en dus binnen een termijn van zes maanden genomen. Aangezien verweerder tijdig een beslissing nam waarbij verzoekers verblijfsaanvraag werd afgewezen kan hij niet dienstig verwijzen naar een regeling die geldt in het geval niet tijdig een beslissing werd genomen en kan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet worden beschouwd als een beslissing waarbij een eerder toegekend verblijfsrecht wordt beëindigd of ingetrokken.

Verzoekers eerste middel mist dus feitelijke en juridische grondslag.

Een schending van de artikelen 40bis, § 1 en § 2, 4°, 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de motiveringsplicht en het verbod op machtsoverschrijding als beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing vermeldt als reden van de weigering:

- *Dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst;*
- *Dat betrokkene onvoldoende aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon;*
- *Dat het inkomen van de referentiepersoon onvoldoende is;*

De bestreden beslissing besluit hieruit dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis en 40ter Vw.

[...]

Noch in artikel 40bis Vw, noch in artikel 40ter Vw. wordt als voorwaarde gesteld dat de descendent die zich bij de Belgische ascendent komt vervoegen, zijn onvermogen moet aantonen in het land van herkomst. Evenmin wordt als voorwaarde gesteld dat de descendent ten laste moet zijn van de ascendent.

Het past dan ook vast te stellen dat de bestreden beslissing een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Door verwerende partij werd trouwens nooit aan verzoeker gevraagd om bewijzen voor te leggen omtrent zijn onvermogen, noch omtrent zijn ten laste zijn, hetgeen van een zorgvuldige overheid toch verwacht zou kunnen worden als deze gegevens doorslaggevend kunnen zijn in een beslissing.

Tenslotte voert de beslissing ook aan dat het inkomen van de referentiepersoon niet volstaat.

De bestreden persoon gaat hierbij aan de gezinssamenstelling. De vader van verzoeker (in de beslissing aangeduid als referentiepersoon), leeft samen met zijn nieuw partner, mevrouw [B.D.]. Het betreft een wettelijke samenwoning, zodat verwerende partij hiervan niet onwetend kan zijn.

Daarbij komt nog dat mevrouw [B.D.] een inkomen uit arbeid heeft van gemiddeld 1.250,00 EUR per maand.

Uiteraard dient het gezinsinkomen in beschouwing te worden genomen.

Temeer gezien het een wettelijke samenwoning betreft, en artikel 8 EVRM het verbod inhoudt om een onderscheid te maken tussen een natuurlijke ouder en een stiefouder. In dezelfde zin dient ook de wettelijke samenlevende partner, bij wijze van gelijkstelling, in aanmerking te worden genomen, in de zelfde mate als het een natuurlijke ouder was.

In de bestreden beslissing blijkt nergens dat enige rekening werd gehouden met het inkomen van de wettelijk samenwonende partner, noch blijkt dat verwerende partij zich heeft geïnformeerd hierover.”

3.2.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en § 4, tweede lid iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit voormelde wetsbepalingen blijkt dat de zoon van een Belgisch onderdaan die ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij deze Belgische onderdaan vervoegt en indien hij ten laste is van zijn ascendent.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient te worden nagegaan of er sprake is van ‘*een situatie van reële afhankelijkheid*’ van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Verweerder vermag hierbij te vereisen dat wordt aangetoond dat de betrokken vreemdeling aantoonde in zijn land van herkomst geen eigen vermogen of inkomsten te hebben (cf. RvS 26 juni 2012, nr. 219.969). Hierdoor legt hij immers geen bijkomende voorwaarde op die niet bij wet zou zijn voorzien, doch geeft hij slechts een redelijke invulling aan een voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. In casu staat het niet ter discussie dat verzoeker geen bewijskrachtig stuk heeft aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij geen eigen vermogen of inkomen heeft in zijn land van herkomst en hij daadwerkelijk ten laste is van zijn Belgische vader.

Verzoekers betoog dat hem nooit werd gevraagd om bewijzen voor te leggen inzake zijn onvermogen of het ten laste zijn kan niet worden aanvaard nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat hem wel degelijk werd meegedeeld dat hij dergelijke overtuigingsstukken diende aan te brengen. Verzoeker heeft daarenboven pogen te voldoen aan de vraag om een bewijs te leveren van zijn bewering dat hij ten laste was van zijn vader door zelf een verklaring op te stellen. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om aan dergelijke verklaringen geen bewijskracht te verlenen.

De vaststelling dat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van zijn Belgische vader volstaat om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen.

De kritiek die verzoeker nog heeft op een tweede overtollig motief – de vaststelling dat zijn vader niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen – kan dan ook niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden en het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK